

DUŠAN ŠAROTAR

Nočitev z zajtrkom

(odlomek iz romana)

I.

Topel pomladni dež, ki je neslišno padal kot nedeljska žalostinka, je pojenjal šele zgodaj popoldan. V ozko in visoko bolniško sobo, natrpano s posteljami in ropotajočimi aparaturami, ki so po plastičnih cevkah vzpodbujale življenje, je sramežljivo posijalo sonce. Svetloba je migetala na belih rjuhah, kot da bi se na nebu otroci igrali z ogledalci. Za trenutek je bilo v sobi na stari onkologiji vse tiho. Glasne strežnice so se z velikimi plehnatimi lonci in škripajočimi servirnimi vozički vkrcale v tovorno dvigalo ter se spustile v klet, kjer bodo potem vse do večera čistile skoraj nedotaknjene porcije. Sestre so se zaprle v svojo veliko sobo in pile popoldansko kavo ter skrivoma kadile pri odprtem oknu. Zgodnji obiski so šele prihajali. Če kdaj, je bil to edini trenutek, ko so bolniki imeli občutek, da lahko v bolnici tudi počivajo. Zdaj se je Sebastijanu zdelo, da je življenje znosnejše. Še vedno je imel zaprte oči, kot da drema, kar je bil edini način, da mu ni bilo treba sodelovati pri pogovorih z ostalimi bolniki. Sovražil je besede, ki so se vrtele okoli bolečine in obupa. Tukaj je bil že skoraj tri tedne, pa se še vedno ni mogel prepustiti občutkom krivde in samousmiljenja, s katerima so se tolažili njegovi sostanovalci. Bližala se je ura obiskov, ko se

bo v pretesnih sobah nagnetlo tudi po dvajset svojcev, in majhen ter ne močen svet bo za dobre štiri ure znova le medel odsev na sivem jezeru.

Sonce je napolnilo sobo, ogrelo se je. Golo nogo je počasi potisnil izpod rjuhe in jo nastavil toplim žarkom. Šele sedaj je počasi odprl oči in pomežiknil. Daleč spodaj, na hodniku pred dvigalom, je bilo vse glasneje. Prepoznal je vratarjev glas, ki je rotil obiskovalce, naj spoštujejo bolnišnični red, ki bolnikom zagotavlja minimalno zasebnost in mir.

Sebastijan je vstal, si nataknil plastične natikače in v roke vzel modro bolniško haljo. Danes je bil prost, osvobojen cev in stekleničk, s katerimi je bil ves teden priklenjen na posteljo. Tiho, da ga ne bi slišal Franko, ki je edini ležal skrit za zeleno zaveso, je odšel iz zatohle sobe in se spustil po stopnicah.

Franko je bil edini v sobi ves čas nag in priklopljen na aparate. Ko ga je spustila nežna roka morfija, je zaječal; to je bil njegov edini znak, da je še tukaj, na splavu, ki je vozil čez reko.

Nikogar ni želel srečati; vedel je, kaj ga čaka, če sreča katerega od bežnih znancev, ki mu ni vedel niti imena. Vedno ista neosebna vprašanja, ob katerih je bilo obema sogovornikoma neprijetno. Čeprav Sebastijan še sam ni vedel, kako bi lahko sploh bilo drugače, mu je bilo nekoliko lažje, če se je tem neprijetnostim uspel izogniti. Preden je stopil na dvorišče, je zavil na stranišče, pomislil je, če me ne bi tako boleče tiščalo, kar je bila še edina vidna posledica kirurškega posega, bi že zmoget živeti sam doma. Vendar je rana še vedno krvavela, kar je videl vedno, ko je šel odtočit.

Stranišče je bilo začuda prazno. V dotrajanih pisoarjih je šumela in špricala voda kot v počeni vodovodni cevi. Vendar je šumenje vode delovalo blagodejno. Glavo je prislonil k zidu in stisnil zobe, čutil je, kako je stekla voda. Vendar zdaj prvič po operaciji ni čutil bolečine. Nasmeljal se je, sprostil napete mišice, ki so bile pripravljene, da bo zapeklo, in mirno opravil potrebo. Presenečen je bil, kako nenavadno je spet z lahkoto opraviti običajno reč. Opogumil se je in pogledal v rumenkast pisoar. Mrzel slap, ki mu je zmočil pižamo, je spral smrdljiv urin, zdaj je v koritu krožila samo še čista voda, krvi ni bilo videti. Znova se je nasmehnil in mirno otrešel zadnje kapljice.

Vidno zadovoljen je pozdravil moškega, ki je vstopil s stekleničko in dolgo cevko v rokah, ter se mirno sklonil nad umivalnik, si umil roke in osvežil obraz. Pogledal se je v ogledalo. Spet se je prepoznal; čeprav je bil videti izčrpan in neurejen, ga je spreletelo, da so to še vedno njegove oči, temne, a žive. Popravljal si je razcapano pižamo brez gumbov in se zavil v prevelik bolniški plašč. Je že boljše, si je rekel.

Pod mogočnimi kostanji, ki so bili stari prav toliko kot zgradbe naokoli, je rahlo zakrožil veter in razpihal značilni vonj po razkužilu, ki je bil prilepljen na vse stvari tukaj naokoli. Klopce so se počasi polnile. Tisti, ki so lahko hodili, ali pa jim ni bilo odveč kazati ran, so že zasedli svoja mesta. Nekateri so poskušali brati časopise, redkeje knjige, in tako vsaj površno misliti na življenje, ki je resničnejše od tega. Vendar je domišljija prešibka, iluzija prevotla, da bi zmogla

ukaniti resnico, ki se je zalezla pod bolno kožo. Bolezen naredi človeka skromnega in prostodušnega; četudi so vsi po malem bentili in krivili pokvarjeni svet, da jih je pahnil v to, so se morali nekje globoko v sebi sprijazniti z dejstvom, da so to še vedno njihova telesa ter da ni nikogar, ki bi lahko vsaj za trenutek stal na njihovem mestu. Bolečina vedno govori le v svojem imenu.

Sebastijanu se je to nedeljsko popoldne prvič v življenju zdelo, da vidi več, kot da bi si nataknil očala s pravo dioptrijo – vse je bilo jasno in popolnoma preprosto. Sicer pa se mu je zdelo, da je vse to že nekje videl, doživel pred kratkim. Toda še preden je napravil korak proti želeni senci na klopi, ga je znova spreletelo, da bo moral tukaj ostati še vsaj teden, mogoče celo dva. In nikoli ne bo konec. Tega se ne da preboleti, samo odlaga se, to je bilo vsem jasno. Zato pa je toliko pomembnejša vsaka najmanjša sprememba, vsak droben klic, ki bi lahko kazal, da se bolezen umika, kot velika reka, ki počasi leze v svojo strugo. Človek gradi nasipe iz upanja.

Pod suhim in lepljivim jezikom, kar je bil edini nadležni stranski učinek močnih zdravil, ki so mu jih dnevno dozirali v velikih količinah, se mu je po dolgem času spet nabrala slina. Pomljskal je z jezikom po nebu, bilo je neobičajno spet čutiti vlažen jezik, še enkrat je glasno cmoknil in se spomnil svoje strasti, cigaretnega dima. Vrnil se mu je okus po nikotinu. Odkar je bil na prvem pregledu pri zdravniku, ki ga je dolgo odlašal in vestno zatajeval, ni več kadil. To in stroga dieta je bilo prvo, kar so mu predpisali. Ubogal je, ker je vedel, da je treba nekje začeti. Vendar to še zdaleč ni bilo dovolj.

Opogumil se je ob misli na zadnjo potrebo, ko je ostal pisoar za njim čist kot studenec. Vse klopi so bile že polne, tudi tisti najbolj bolni, ki so komaj vstali iz postelje, iz čiste trme, da se pokažejo pred svojci, so morali stati ali pa se naslanjati ob zid. Nekaj neopisljivega je bilo to nedeljo na bolnišničnem dvorišču, kot v veliki čakalnici z dvema izhodom. Vsi tukaj, tako bolni kot na vitez zdravi, so v žepu skrivali napotnice za enega od oddelkov, vendar nihče ni vedel, kdaj bodo poklicani in kaj jih tam čaka. Nekateri so bili nestrpni in so poskušali iti preko vrste, vendar so bili vedno zavrtnjeni, nekateri so verjeli, da je bolje potrpežljivo čakati, da boš poklican, najbolj zaskrbljeni pa so bili videti tisti, ki so na vso silo hoteli vstopiti skozi levi prehod, ker so nekje slišali, da je za tistimi vrati vse najboljše. Toda Sebastijan je bil tukaj že skoraj tri tedne in se od tam še nikoli nihče ni vrnil, da bi govorice potrdil ali ovrgel.

Dvignil se je in počasi odracal iz množice čakajočih. Zavil je z dvorišča in se napotil proti trafiki. Vstopil je v majhno prodajalno, tukaj je bil prvič, ker mu je bilo nerodno hoditi naokrog v raztrgani pižami in preveliki halji. Dnevno časopisje je naročil pri mladi strežnici, ki mu je z veseljem vsako jutro prinesla svež izvod. Zdaj sta bila že skoraj prijatelja, dvakrat sta skupaj celo spila kavo, spomnil se je njenega glasu, ko je videl na polici rdeče vrečke s kavo. Vzel je deset dekagramov zanj. Komaj se je prerinil med nestrpnimi obiskovalci, ki so na veliko kupovali sladkarije, drage inozemske revije, ki jih verjetno nihče ne zna brati, in kavo na kile za doktorje. Bil je začuden, koliko revij in

časopisov izhaja. Sebastijan je kupoval časopis le v soboto, redko ob sredah, zdaj pa je bilo drugače – v bolnici je moral nekaj brati. Edino, kar je pred leti redno kupoval, sta bila Radar ter Življenje in tehnika. Predvsem slednjo. V časopis je celo pošiljal članke, nekaj jih je bilo tudi objavljenih, vendar se s tem nikoli ni postavljaj. Objavljal je pod izmišljenim imenom Sebastijan; zdaj je po nekaj letih, ko je moral iz službe, od njegovega publicističnega konjička ostal samo psevdonim. Tako se je zdaj klical in nepoznanim tudi predstavljaj.

Zaželel si je Življenje in tehniko. Radar je zlahka našel, bil je še vedno malega formata in v dolgočasni rdeči barvi, prav takšen kot nekoč, tudi teme so bile podobno zamaknjene v polpreteklost, Castro, Hitler, atomska bomba, vojna na Atlantiku, Marilyn Monroe ... Nič takega, kar bi ga zdaj spet pritegnilo. ŽT, kot je skrajšano rekel reviji, ni našel. Verjetno sploh več ne izhaja. Zdaj je veliko dražjih specializiranih revij, z velikimi barvnimi fotografijami in predvsem reklamami za drage kompjuterje in digitalce. Seveda so ga zanimale tudi te stvari, vendar si jih ni mogel privoščiti. Računalnika se je stežka privadil, uporabljati se ga je naučil v mestni knjižnici, kamor je rad zahajal. Tudi internet je počasi začel uporabljati, vendar svojega maila še ni imel. Nekaj redkih prijateljev, s katerimi je še imel občasne stike, je te reči že na veliko uporabljalo. Rekli so, da je ta iznajdba pravzaprav ustvarjena za upoko-jence, ki ne hodijo veliko zdoma, in lahko vse stvari uredijo preko interneta: plačajo položnice, si dopisujejo, kupujejo in si zastonj pečejo glasbene cedeje. Še posebej so bili zdaj navdušeni nad digitalci; ko se le uspejo dobiti na kakem srečanju, se poslikajo in si pošljejo fotke, kar po mailu.

V žepu halje je imel zmečkanega jurja, takoj mu je bilo jasno, da za to ne bo dobil drage revije in škatle cigaret. Potrpežljivo je stopil v vrsto pred blagajno. Nihče ga ni spustil naprej, čeprav je bil edini v bolniški uniformi in samo z vrečko kave v roki. Preden je prišel na vrsto, je spustil predse nekaj gospa z velikimi šopki vrtnic in ananasi v vrečkah. Le kdo bo vse to pojedel, je pomislil, ko se je spomnil svojih cimrov, ki so jedli kot nebogljani ptički. Verjetno same, ali pa vnuki in nečaki, ki bodo sadje in kekse odnesli domov, je zaključil.

Končno je prišla vrsta tudi nanj, okleval je, ali naj vzame kaj lahkega, tiste skoraj zdrave cigarete v sinjemodrih ali belih škatlicah, ali pa svoje rdeče boss; – No, kaj boste, ga je dregnila prodajalka, ki je gledala v vse daljšo vrsto ter z drugim očesom pazila, da kdo ne sune kakega časopisa.

– Boss, rdeče, pa Življenje in tehniko, je dodal v isti sapi.

– Kaj?

– ŽT, je pribil.

– Nimam, je rekla in končala.

– A, ne izhaja več? je vztrajal.

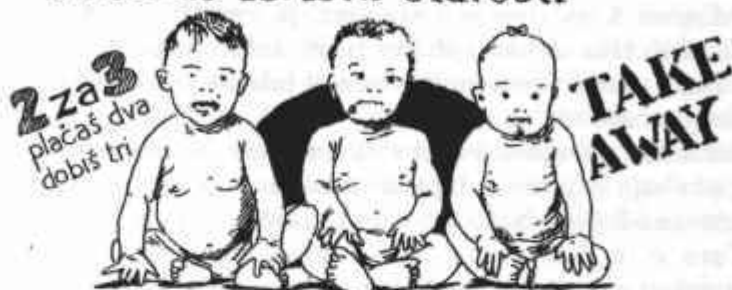
– Kdo? je vprašala in že rekla, naprej!

– Ja, Življenje in tehnika!

– Nimam, pravim, pa drobiž prosim, vi, naprej.

– Pa šibice, je še rekel in odnehal.

otroci do 13. leta starosti

brezplačno

Dobil je od jurja nazaj, vzal čike in šibice ter letak, ki mu ga je potisnila prodajalka, ne da bi ga pogledala. Stopil je ven, odleglo mu je, na babo za blagajno bi že pozabil, če se mu ne bi zarisal privoščljiv nasmeh; kava, to pa ji je le odnesel. Potisnil jo je z letakom vred v žep ter pomislil, s kom jo bo ponoči spil. Zavojček je odvil, kar pred vhodom, in izvlekel prvo cigareto. Pri vrhu jo je stisnil, kot vedno, in jo veselo prižgal.

Začuda mu ni bilo niti malo nerodno, ko so mimo njega hodili dežurni doktorji in sestre, le pozdravil je in šel dalje proti parku, ki je bil še vedno poln. Vsi so še čakali.

Imel je skoraj vse, kar si je tisto nedeljo želel, cigarete in vrečko kave, ki jo bo, če bo sreča, spil po deseti, ko večina bolnikov zaspi ob pomirjevalih. Sebastijan je uspavalne tablete požrl le dvakrat, prvo in drugo noč po operaciji, ker je bil preveč izčrpan, da bi ujškal bolečino ali pa hodil gor in dol po hodnikih. Seveda ni hotel priznati pravega razloga za svoje nesmiselno junaštvo, namreč bilo ga je strah, da bi se navlekel teh drobnih cukrčkov. Še preveč dobro se je poznal, kako hitro vzame aspirin, če ga le malo zaboli glava.

Zdaj ga ni nič bolelo, pa tudi spočitega se je počutil. Šel je proti reki, ki je tekla za bolnišnico. Poznal je ta del mesta. Ko je še imel psa, ga je sem vodil zjutraj in zvečer, čeprav je stanoval daleč stran in je moral priti s trolo. Šel je naprej proti zapornicam.

Takoj, ko jih je zagledal, mu je zaigralo srce. To je bil pravzaprav pravi razlog, zakaj je tako rad hodil sem. Šele sedaj, po tolikih letih in v popolnoma drugih okoliščinah, se mu je posvetilo. Zaradi njih je pričel pisati in šel študirat matematiko in fiziko. Vedno je prihajal sam ali s psom. Nekaj nerazumljivo privlačnega je bilo na tem mogočnem gradu čez reko. Zapornice so se mu zdele absolutno predimenzionirane v primerjavi z umazano reko, ki je tekla pod njimi. Ubadal se je s kolesjem, prenosi, hidravliko in masivnimi loputami, ki so tako zlahka zadržale tisoče kubičnih metrov vode. To, da so zapornice tudi arhitekturna znamenitost, je bilo takrat postranskega pomena. Vendar je to začutil zdaj.

Z nepoznanim občudovanjem je stopil na most, se najprej za hip dotaknil mastnega kolesja in potem v hipu obstrmel nad obrazom moške figure, ki je nepremično in odločno gledala proti reki navzgor. Čuva jo, je bilo edino, kar je našel. Čuva jo in jo opominja, je še sestavil. Reka teče, odteka, figure pa strmijo z vedno isto odločnostjo. Nič se ni spremenilo, ga je zmrazilo.

Nikoli ni imel občutka za besede, bil je bolj praktičen tip, optika, mehanika, stroji z notranjim izgorevanjem, tehnično risanje, to so bile njegove teme. Kot da bi se v slabih treh tednih v njem nekaj premaknilo. Takšnega se ni poznal.

Prižgal je še eno in se sprehodil do drugega brega. Rjavi slapovi so šumeli pod njim. Zapornice so bile visoko dvignjene. Vse teče, kako že, pantha rei, se je v hipu spomnil iz gimnazije, kdo je že to nekoč rekel? je pomislil. Ne, to je bilo za ta dan že preveč.

V bolnico se je vrnil, ko je staro onkologijo zagrnila noč. Pod trdoživimi kostanji je ležala večerna vlaga, ki se je dvigala nad reko. Med razpokami v gosti krošnji je opazil zvezde. Luna je bila še nizko, na drugi strani onkološkega inštituta. Če se je ustavil, je v daljavi slišal šumenje pod zapornicami. Zdaj se mu je ta glas nezmotljivo vtisnil v spomin. Ob šepetanju reke v notranjem ušesu bo dosti pozneje tudi zaspal.

Večerja in razdeljevanje zdravil je bilo že mimo. Vrtar je v svoji luknji gledal tekmo. Počasi se je povzpел v drugo nadstropje, proti sobi na koncu hodnika. Pred njihovimi vrati so naslonjeni na zid stali trije moški. Od daleč jih je prepoznal, bili so njegovi cimri. Ko se je približal, si je Tonček, najmlajši v sobi, z gazo pokril luknjo v grlu, in mu zasepčetal, Franko je šel, moramo počakati, da ga odpeljejo. Se je vsaj rešil, je odvrnil Sebastijan in se zgrozil ob svojih besedah, kaj drugega ni zmožal reči.

Vrata so se na široko odprla, dežurni zdravnik z belo gazo čez obraz in plastičnimi rokavicami je šel naprej, za njim pa sta dva tehnika v zelenih plaščih potiskala posteljo. Za trenutek se je transport ustavil, nekaj so pozabili. Franko je zdaj ležal, pokrit čez obraz z belo rjuho, tik ob njem. Sebastijanu se je zazdelo, da se je premaknil, tako je bilo vedno, ko je šel kdo iz sobe. Ker je že mesece nepokreten ležal za paravanom, je ustavil vsakega, ki je šel ven ali prišel v sobo, da ga je povprašal, kako je zunaj. A, sneži, so bile običajne besede. Sem je namreč prišel v snežnem metežu in opij ga je v ledeni pokrajini

tudi pustil. Pomlad je, zvezde sijajo, je zašepetal Sebastijan. Potem je splav z mrtvecem odšel po reki navzdol.

Tabletke so tisto nedeljo hitro prijele. Pacienti so bili utrjeni od obiskov in tudi smrt tukaj ni nekaj običajnega. Vedno te pretrese, ko se sprazni postelja v nadstropju, kaj šele, ko ležiš ob sveže narejeni postelji, ki je še nekaj ur pred tem pripadala komu, ki si ga poznal. Čeprav so tu le za kratko, se ljudje hitro navežejo drug na drugega. Bolezen, smrt, nesreča, strah so najhitrejša in najmočnejša medčloveška veziva. Poleg zaljubljenosti, seveda. Edino ljubezen lahko vse te na videz brezizhodne lege uravnovesi, spravi kaos v red.

Ko je Sebastijan še študiral, je bil prepričan, da ima to urejevalno moč izključno razum. V njegovih tehniških priročnikih in logaritemskih tablicah je svet izgledal urejen, če že ne absolutno, kot v geometriji, pa vsaj na peto decimalno. Tako natančno so v šoli računali na pamet. Evklidska geometrija je v njegovih časih še trdno stala.

Poskušal je zadremati tudi on, slutil je šumenje vode, vendar je bilo piskanje aparatov in krčevito sopenje njegovih sosedov močnejše. Ležal je v halji, kot da bi bil nared, da naglo odide. Roke je potisnil v žep. V mrzli dlani mu je zašelestelo. Kava?!

Spustil se je na pod in v roke vzel natikače, da ne bi pokljalo po spolzkem linoleju. Ni kaj dosti premišljeval, šel je naravnost proti sestrski sobi. Zaželel si je kavo in cigareto. Ura je bila enajst, kljub starosti je še videl rdeče številke na koncu hodnika. Sekunde so tekale.

Kdaj sem bil nazadnje sam z žensko? ga je nepričakovano spreletelo. Odgovora takrat pred vrati ni našel. Potrkal je. Potem še enkrat odločneje. Slišal je radio in cikle, ki so v kratkih in naglih korakih tolkli ob tla. Včasih je lahko razločil korake, ki so odmevali na šolskih hodnikih, takoj je vedel, kdo prihaja, predvsem po ritmu in moči. Večina sodelavk, učiteljic, je nosila cikle ali ortopedске sandale, ki so bojda preprečevale nastanek krčnih žil. V bolnici je takoj opazil, da so tudi tu sestre nosile podobna obuvla, seveda visoke cikle, verjetno iz istih razlogov. Tukaj je bil vseeno še premalo časa, da bi vse te ritme od daleč prepoznal. Je pa to bila svojevrstna igra za blaženje nespečnosti. Nekaj prvih noči, ko je nehal jemati uspavala, se je tako prebijal skozi noč. Poslušal je korake, ki so odmevali po hodnikih stare onkologije, in si jih poskušal zapomniti. V prvem tednu je že skoraj brez napake ločil korake sester od strežnic, s tehniko je bilo sploh preprosto, nekaj časa pa je zamenjeval višje sestre in dežurne zdravnice, med njimi se je vsiljevala v telo neka nedopustna podobnost in tekmovalnost hkrati. To mu je šinilo v glavo šele sedaj, ko je podvomil, ali je v sobi sestra ali mlada stažistka, te so si delile sobo. Hierarhija v bolnici je neizprosna, vsak poskuša za vsako ceno hoditi po svoje.

Potem je vrata brez povabila odprl. Če bi bilo treba, bi izgovor zlahka našel. Bolečina ali nespečnost, to vedno vžge.

Sprva se je, ko je na široko odsunil vrata, ki so se gladko odpirala, zmedel. V veliki sobi, v kateri so bili edini inventar, poleg visokih vitrin z zdravili in

injekcijami, beli odsluženi fotelji, na katerih so počivale sestre med dežurstvom, je na eni nogi stala njegova znanka. Bila je začuda sama. In le na pol zakrita, bolje na pol gola. Trudila se je obleči preozko krilo, sivi delovni jopič je še ležal na fotelju. Očitno je mislila prezgodaj leči.

– A, motim?

– Oh, ne, stopite naprej, je rekla prostodušno, in zaprite, prosim. Krilo je medtem le dobila čez boke.

– No, kavo imam, je mencial z vrečko v roki. Vrata za njim so glasno tlesknila.

– Hvala, a, bi jo skupaj spila? Bluza je bila še vedno na kavču.

– Ja, prosim, seveda, če ne motim.

– Dajte, je rekla odločno in pomolila roko.

– Oh, seveda, oprostite, je komaj sestavil, medtem ko je buljil v njene okrogle prsi, ki so se odkrito in brez sramu nastavliale težnosti. Sebastijan je kaj takega težko prenašal celo na plaži, kaj šele na tem nesrečnem kraju. Izvolite, je nadaljeval in raztresen ponudil pomečkano vrečko in letak, v katerega je bila zavita. Za vas je, je bedasto dodal.

– Sedite, takoj bo.

Sebastijan se je skoraj sesedel. Globoko se je pogreznil v fotelj in nekajkrat globoko vdihnil.

– Ste v redu? je vprašala, ko je z eno kretnjo odprla vrečko. Ni odgovoril, še vedno se ni mogel umiriti, da bi govoril. Zdaj je gledal njen hrbet, ki se je sklanjal nad kuhalnik.

– Kaj pa je to, je vprašala in se znova obrnila. V roki je držala letak iz trafike in žličko, s katero je v vodo nasula za njegov okus preveč sladkorja. Sladke kave nikoli ni pil, vendar je bil zdaj tiho. Opazil pa je, da so se ob pogledu na letak, čeprav ni vedel, kaj je na njem, njene dojke od ugodja rahlo stisnile, kot otroška pest. Nežno jo je pogledal. Ni se mogel obraniti.

– Ah, to ... Ni vedel, kaj na reče, da bi bilo prav. Očitno ji je bilo všeč, kar koli je že pisalo na papirju, ki mu ga je baba v trafiki potisnila v roke. Mogoče pa je tam dobil celo več kot le vrečko kave zastonj. No, prejle sem šel v trafiko po časopise, pa sem se spomnil na vas in sem vzel kavo in še to ... Nakladam, mu je odmevalo v ozadju. Nategoval je besede, odkrito, čutil je, da vleče iz sebe stavke, dolge kot trakulja. Vlekel jih je dobesečno izpod kože.

– Joj, kako lepo, je rekla naivno in prostodušno, kakršna je iskreno tudi bila. Zdaj se mu je njena golota zazdela povsem nedolžna.

– Ja, res, je samo pritrdil, ko je voda le zavrela.

– Pa boste šli sami? je vprašala, v tonu je začutil željo in žalost hkrati, nobene zavisti.

– Še ne vem, najverjetneje, je rekel odločno, čeprav še vedno ni vedel, o čem govorita.

– Kavica, je zadovoljno oznanila in si obenem oblekla haljo. Ko se nekaj pokrije, se mora drugo razkriti. Resnica in skrivnost sta eno in isto.